

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ιστῶμεν, Στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἀποστόλου τρία, δευτεροῦντες αὐτά.

Ὕχος δ'

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσι

Τῆς πλευρᾶς ἐφαψάμενος, τοῦ Δεσπότου Πανόλβιε, τῶν καλῶν κατείληφας τὸ ἀκρότατον, ὥσπερ γὰρ σπόγγος τὰ νάματα, ἐκεῖθεν ἔξήντλησας, τὴν πηγὴν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, καὶ ἐπότισας, χερσωθείσας καρδίας ἀγνωσία, τοῦ Θεοῦ θεογνωσίας, ἀναπηγάζων τὰ δόγματα.

Τὴν πιστὴν ἀπιστίαν σου, τοὺς πιστοὺς ἐβεβαίωσας, ὡς Θεὸν καὶ Κύριον πάσης κτίσεως, θεολογεῖν ἐπαρξάμενος, τὸν σάρκα φορέσαντα, δι' ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς, καὶ Σταυρόν τε καὶ θάνατον ὑπομείναντα, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἥλων, καὶ τὴν λόγχην, τὴν πλευρὰν διανυγέντα, ἐξ ἧς ζωὴν ἀρυόμεθα.

Ο Θωμᾶς ὁ θαυμάσιος, τὴν πηγὴν ἀνεστόμωσε, τῶν δογμάτων Δέσποτα τοὶς θεόφροσι, τὴν γὰρ πλευρὰν ψηλαφήσας σου, διπλῆν τὴν ἐνέργειαν, ταὶς οὐσίαις ταὶς διτταίς, καταλλήλως μεμύηται, καὶ ἐβόησε. Σὺ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ Δεσπότης, σὺ καὶ Κύριος τῆς δόξης, ὁ δι' ἐμὲ σάρξ γενόμενος.

Δόξα... Ὅχος πλ. β'

Ως ὑπηρέτης τοῦ Λόγου, καὶ τῆς ἀρρήτου σαρκώσεως αὐτοῦ, βυθὸν σοφίας ἔξήντλησας, Θωμᾶ Απόστολε, τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἀνιχνεύων ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπάτης, ψυχὰς ἐξώγρησας. Όθεν τὴ σαγήνη τῶν σῶν δογμάτων, πᾶσαν ἐφώτισας τὴν οἰκουμένην, καὶ τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως, τὰς τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένας ψυχὰς κατελάμπρυνας. Διὸ τῆς δόξης τηλαυγῶς, Χριστοῦ κατατρυφῶν, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ὕχος δ' Ἐδωκας σημείωσιν

ὥσπερ μαργαρίτην σε, ἐκ τοῦ βυθοῦ ἀνιμήσατο, τῆς τοῦ κόσμου συγχύσεως, Χριστὸς ὁ φιλάνθρωπος, διὰ σοῦ πλουτίσας, τοὺς ἡπορημένους, καὶ τὴ πενία τῶν δεινῶν, συγκεκραμένους Θωμᾶ Απόστολε, διὸ σὲ μακαρίζομεν, καὶ τὴν πανέορτον Μνήμην σου, ἐν αἰνέσει δοξάζομεν, εὐσεβῶς σὲ γεραίροντες.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γὴν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν ἐν τῷ ἥλιῳ ἔθετο τὸ σκήνωμα αὐτοῦ.

Ἴνδῶν κατελάμπρυνας, πᾶσαν τὴν γὴν ἰερώτατε, καὶ θεόπτα Απόστολε, φωτίσας γὰρ ἄπαντας, υἱὸὺς ἀπειργάσω, φωτὸς καὶ ἡμέρας, τούτους ἐν Πνεύματι σοφέ, εἰδωλικούς τε ναοὺς κατέρραξας, ἀνήγειρας δὲ χάριτι, Θεοῦ εἰς δόξαν καὶ αἰνεσιν, ἐκκλησίας Μακάριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Οι οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν θεοῦ ποίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Χειρὶ φιλοπράγμονι, θείαν πλευρὰν ἐξηρεύνησας, καὶ τῶν ἥλων τὰ τραύματα, ἀπερ ὁ ἀθάνατος, δι' ἡμᾶς ὑπέστη, καὶ τὴν ἀπιστίαν, μεταβαλῶν χαρμονικῶς, εἰς εὐπιστίαν Θωμᾶ ἐβόησας. Σὺ εἶ Θεὸς καὶ Κύριος, καὶ σὲ δοξάζω φιλάνθρωπε, τὸν τοὶς πάθεσι βλύσαντα, τοὶς πιστοὶς τὴν ἀπάθειαν.

Δόξα... Ὅχος πλ. β' Ανατολίου

Τὰ θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατήρ, μυστικῶς θωμὰ Απόστολε, ἐν ᾧ

τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται, τὴ γὰρ θεία σαγήνη τοῦ Πνεύματος, λαοὺς ἀνείλκυσας ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως. ὅθεν ἐκ Σιῶν, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύσας τῆς ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἱκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

“Οἶην ἀποθέμενοι

Ὅταν μου εἰς ἔννοιαν, τὸ φοβερὸν ἔλθη βῆμα, τοῦ Υἱοῦ σου Πάναγνε, καὶ τὸ δικαστήριον τὸ παγκόσμιον, ἀπορῷ δέδοικα, δειλιῶν καὶ τρέμων, τὴν τῶν ἔργων μου ἐξέτασιν, φαύλα γὰρ ἄπαντα, καὶ αἰσχύνης πάσης ἀνάπλεα, καὶ σκότους καὶ κολάσεως, καὶ ἀποστροφῆς ὄντως ἄξια. Ἰδε μου τὴν θλίψιν, καὶ ἵδε τῆς ψυχῆς τίν συντριβήν, καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκείνης με, βύσαι καὶ κολάσεως.

Απολυτίκιον Ὁχος γ'

Ἀπόστολε Ἅγιε Θωμᾶ, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχῃ ταὶς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ὁχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον Λόγον

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημήσωμεν ὕμνοις ἐπὶ τὴ μνήμη αὐτοῦ. Θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτός, τύπους τῶν ἥλων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐστήριξεν ἐν Κυρίῳ, ἀδιαλείπτως πρεσβεύων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Θεὸν καὶ Κύριον, δι' ἡμᾶς τοὺς φθαρέντας τοὶς ἀμαρτήμασι, τοῦτον ἱκέτευε ἀεί, τοῦ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἀποστρέψαι τὸν θυμόν, καὶ τὴν ὄργὴν αὐτοῦ Σεμνή, ἀπὸ τῶν πίστει βιώντων, καὶ εὐφημούντων ἀπαύστως, τὰ μεγαλεῖα τῆς σῆς χάριτος.

Εἴτα οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἀποστόλου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Τῶν θαυμάτων γέμοντα θωμὰν θαυμάσω.

Ποίημα Θεοφάνους

‘Ωδὴ α' Ὁχος δ'

Τριστάτας κραταιοὺς

Τὸν ἄναρχον Υἱόν, τοῦ Θεοῦ Θεὸν Λόγον, τὸν φανέντα ἐπὶ γῆς, μορφὴ τὴ καθ' ἡμᾶς, ὃν ἐώρακας Ἐνδοξε, οὐ καὶ τὰς χείρας παλάμη, καὶ πλευρὰν ἐψηλάφησας, καθικέτευε σῶσαι τοὺς δούλους σου.

Ο γνώστης τῶν κρυπτῶν, καὶ νεφρους ὁ ἐτάζων, καὶ καρδίας ἐρευνῶν, Θεός μου Ἰησοῦς, σὲ Θωμᾶ παμμακάριστε, τῆς αὐτοῦ θεοφανείας, ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα, καὶ Ἀπόστολον θεῖον προσήκατο.

Ναμάτων μυστικῶν, ποταμὸς ἀνεδείχθης, περικλύζων σὺ Θωμᾶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, Ἐκκλησίας τε σύστημα, ῥεύμασι θεογνωσίας, καὶ τῷ ροίζῳ τοῦ Πνεύματος, τὴν πολύθεον πλάνην ἀπήλασας.

Θεοτοκίον

Θανάτου καὶ φθοράς, καθαιρέτης ὑπάρχεις, ἀφθαρσίας τὴν πηγήν, τεκοῦσα τὸν Χριστόν, Θεοτόκε πανύμνητε, τὸν καὶ τῆς ἀθανασίας, ὥραϊσαντα χάριτι, τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν πανάμωμε.

‘Ωδὴ γ'

Οὐκ ἐν σοφίᾳ

Ἄρετῆς κάλλει, διαπρέπων θεόπτα καὶ θαύμασι, τῶν Ἰνδῶν τὸ δυσειδές, φωτὶ τῷ θείῳ κατηγασας,

πίστει καὶ ἐφαίδρυνας, τούτων τὴν ζόφωσιν.

Ὑπὸ τῆς αἴγλης, πυρσωθεὶς αὐτουργίᾳ τοῦ Πνεύματος, ώς βολὶς θεοφεγγής, ἐξαπεστάλης θεόληπτε, καὶ κόσμον ἐφώτισας, Θωμᾶ τοὶς θαύμασι.

Μεμυημένος, τῆς ἐνθέου σοφίας τὰ δόγματα, ὥσπερ τάχος ἀστραπῆς, διερχομένης Ἀπόστολε, Θωμᾶ κατελάμπρυνας, κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρόγαμε, ἡ Θεὸν σαρκωθέντα κυήσασα, τῶν παθῶν ταις προσβολαίς, κλονούμενόν με στερέωσον, οὐ γάρ ἐστιν Ἄχραντε, πλήν σου βοήθεια.

Ο Είρμος

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ καυχώμεθα, ἀλλ' ἐν σοὶ τῇ τοῦ Πατρός, ἐνυποστάτῳ σοφίᾳ Χριστέ, οὗ γάρ ἐστιν Ἅγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ἡχος πλ. δ' Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τὴν σαγήνη τῶν λόγων τῶν θεϊκῶν, τὸν ἰχθύας ζωγρήσας τοὺς λογικούς, τούτους σὺ προσήγαγες, ἀπαρχὴν τῷ Θεῷ ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ τὰ στηρίγματα, παθῶν ἐπενδύσασθαι, μιμητὴς τοῦ πάθους, αὐτοῦ πεφανέρωσαι, ὅθεν συνελθόντες, κατὰ χρέος τιμῶμεν, Ἀπόστολε ἔνδοξε, τὴν πανέορτον μνήμην σου, καὶ συμφώνως βοώμεν σοί, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς ἑορτάζουσι πόθῳ, τὴν Ἅγιαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὴν οὐράνιον πύλην καὶ κιβωτόν, τὸ πανάγιον ὅρος τὴν φωτεινήν, νεφέλην ύμνησωμεν, βᾶτον τὴν ἀκατάφλεκτον, τὸν λογικὸν Παράδεισον, τῆς Εὔας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης, τὸ μέγα κειμήλιον, ὅτι σωτηρία, ἐν αὐτῇ διεπράχθη, τῷ κόσμῳ καὶ ἄφεσις, τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων, διὰ τοῦτο βιῶμεν αὐτή. Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοὶς εὔσεβώς προσκυνοῦσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Ωδὴ δ' Ο καθήμενος ἐν δόξῃ

Τὴν μεγίστη τῶν θαυμάτων, ἐπιδεῖξει χρησάμενος, καὶ δογμάτων θείων, δόξαν τηλαυγῶς ἐκτιθέμενος, τὴν οἰκουμένην ἐπέσχες τῷ κηρύγματι, τὴν κραυγάζουσαν. Δόξα Χριστὲ τὴν δυνάμει σου.

Ως αὐτόπτην σὲ τοῦ Λόγου, ὑπηρέτην τε ἐνθερμον, καὶ τῆς τούτου δόξης, καὶ μεγαλειότητος μάρτυρα, καὶ ὡς πιστὸν οἰκονόμον καὶ Ἀπόστολον, εὐφημούμεν σε, μάκαρ Θωμᾶ πανσεβάσμιε.

Νυμφικὴν ὥσπερ παστάδα, καὶ σκηνὴν ἐπουράνιον, ὑποβάθραν λίθον, ἀκρογωνιαῖον πηξάμενος, ἐπωκοδόμησας Μάκαρ παναοίδιμε, Ἀποστόλων ἀκρότης, Θωμᾶ τοὶς πιστεύουσι.

Θεοτοκίον

Γὴν ἀνήροτον καὶ στάχυν, τῆς ζωῆς γεωργήσασα, καὶ νεφέλην κούφην, ὅμβρον ζωοδότην πηγάσασαν, τὴν Παναγίαν Παρθένον Ὄνομάζομεν, οἱ κραυγάζοντες. Δόξα Χριστὲ τὴν δυνάμει σου.

Ωδὴ ε' Ἄσεβεῖς οὐκ ὄψονται

Ἐλλαμφθεὶς Ἀπόστολε, τὴ δόξη τοῦ Χριστοῦ, καὶ πλευρὰν τὴν ζωοποιόν, ψηλαφήσας ἡντλησας, ἀνεξιχνίαστον εὐλογίας ἀβύσσον, καὶ τὸν κόσμον κατεπλούσιας.

Μὴ παρὼν τὴν πρώτη σου, εἰσόδῳ ὁ Θωμᾶς, ἀπιστῶν τε τοὶς Μαθηταῖς, πιστωθεὶς δὲ ὕστερον, χαίρων ἐβόησε. Σὲ Θεὸν καὶ Κύριον, ἀναγγέλλω πολυέλεες.

Οὐρανὸς ὁ ἔμψυχος, τῆς δόξης σου Χριστέ, τὴν βροντὴν τὴν πνευματική, ὁ Θωμᾶς ἐβόησεν, ἐκδιηγούμενος καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, σὲ σεπτῶς εὐηγγελίσατο.

Θεοτοκίον

Νικητὴν ἀνάδειξον, Πανάμωμε τὸν νοῦν, τῶν παθῶν καὶ τῷ λογισμῷ, τὰς ὃ μᾶς ὑπόταξον, τούτων

θεόνυμφε, ἡ Θεὸν γεννήσασα, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

**Ωδὴ ζ'
Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς**

Τὴν πάντων, ἀπιστίαν Θωμᾶ τὴν ψυχόλεθρον, ἡ ἀπιστία σου μάκαρ, θεραπεύει, σὺ γὰρ ἀναμφιλέκτως, καὶ τῶν ἥλων, καὶ τῆς λόγχης τοὺς τύπους ἡρεύνησας.

Ἀφήκας, ώς δυωατὸς Χριστὲ τὸν Ἀπόστολον, ἡκονημένον ώς βέλος, ἐν ἐχθρῶν καρδίαις σου ζωοδότα, καὶ τῶν σκύλων, τὴν προνομὴν σοὶ τούτων προσήγαγεν.

Θυσίας, εἰδωλικὰς οἰκτίρμον κατήργησας, σφαγιασθεὶς ἐπὶ ξύλου, καὶ σφαγαὶς ἀγίαις τῶν θεηγόρων, Ἀποστόλων, τῶν τὰ σὰ μιμουμένων παθήματα.

Θεοτοκίον

Ὕ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότατον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Ο Εἱρμὸς

«Θύσω σοί, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησίᾳ βοῶ σοί, ἐκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἴκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου ῥέυσαντι αἷματι».

**Κοντάκιον Ἡχος δ'
Ἐπεφάνης σήμερον**

Ὄ τῆς θείας χάριτος πεπληρωμένος, τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολος, καὶ ὑπηρέτης ἀληθῆς, ἐν μετανοίᾳ ἐκραύγαζε. Σύ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Ο Οἶκος

Πρὸς τὸν Χριστοῦ Μαθητήν, καὶ μέγαν μυστολέκτην, Θωμᾶν τὸν θεηγορὸν τοῦ Πέτρου ἐκβιοῶντος. «Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον», ἔφησεν οὗτος. «Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσίν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, ψηλαφήσω δὲ καὶ τὴν πλευράν, οὐ μὴ πιστεύσω». Άλλ' ὁ Κτίστης τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότης, ὥσπερ δοῦλος ἐλήλυθε, θέλων πάντας σῶσαι, καὶ λέγει τῷ Θωμᾷ. «Ψηλάφησον χειρῶν καὶ πλευρᾶς τοὺς τύπους, καὶ μὴ ἀπίστει, ἐγὼ γὰρ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός σου». ὁ δὲ ἐν μετανοίᾳ ἐβόησε. Σύ μου ὑπάρχεις, Θεός τε καὶ Κύριος.

Συνάξαριον

Τὴ ΣΤ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμῃ τοῦ Ἅγιου Ἀποστόλου Θωμᾶ.

Στίχοι

- Ὁ χείρα πλευρὰ σὴ βαλεῖν ζητῶν πάλαι,
- Πλευρὰν ὑπὲρ σοῦ νύττεται Θωμᾶς Λόγε.
- Δούρασιν οὐτάσθη Θωμᾶς μακροίσιν ἐν ἔκτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμῃ τῆς ἀγίας μάρτυρος Ἐρωτηΐδος.

Στίχοι

- Ἐρωτηΐδα πυρπολοῦσι παρθένον,
- Ἐρωτὶ Χριστοῦ τὴν προπυρπολουμένην.

Ὄ ἄγιος νέος Ὀσιομάρτυρος Μακάριος, ὁ ἐκ Κίου μὲν τῆς Βιθυνίας καταγόμενος, ἐν Προύσῃ δὲ μαρτυρήσας, λιθοβοληθεὶς πρότερον, ὕστερον ξίφει τελειοῦται κατὰ τὸ ἔτος 1590.

Ταὶς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**Ωδὴ ζ'
Ἐν τῇ καμίνῳ**

Μετὰ τῆς ἄνω, χοροστασίας ώς Ἀπόστολος, χαίρων συγχορεύεις Μάκαρ ἐν οὐρανοῖς, ἀναμέλπεις τε γηθόμενος, Εὐλογημένος εἰς ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ἀπὸ περάτων, ἔως περάτων ὁ σὸς διέδραμε, φθόγγος καὶ ρήμάτων θείων ἡ προφορά, τοὺς

κραυγάζοντας παιδεύουσα. Εῦλογημένος εῖ ἐν τῷ ναῷ, τῆς δόξης σου Κύριε.

Ναὸς ἐγένου, σὺ τῆς Τριάδος παναοίδιμε, ὅθεν καὶ ναούς, εἰδώλων τε καὶ βωμούς, ἀπεκάθηρας Ἀπόστολε, ναοὺς δὲ ἥγειρας εἰς ὑμνωδίαν, καὶ αὖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Θεοτοκίον

Νόμου δουλείας, τὴ σὴ γεννήσει λελυτρώμεθα, σὺ γὰρ Θεοτόκε τὸν ἐλευθερωτήν, ἀπειράνδρως ἡμῖν τέτοκας, Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε.

΄Ωδὴ η' Παίδας εὐαγεῖς

Θεῷ ὁμιλῶν σεσαρκωμένῳ, σαρκὸς ἐπιλελησμένος ἐναπέφηνας, τὴν δὲ ὑπερκόσμιον, θέωσιν ἐπλούτησας, τὴ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι θεοποιούμενος, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄγαπη Θεῷ συγκεκραμένος, τὸν θάνατον μέτ' αὐτοῦ Μάκαρ ἐπόθησας, τοὶς συναποστόλοις σου, Ἄγωμεν φθεγξάμενος, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν θάνατον καταδεξώμεθα. Τὸν κυριον ὑμνεῖτε βιῶντες, καὶ ὑπερυψοῦτε, αὕτόν εἰς τους αἰῶνας.

΄Υμᾶς ὁ Χριστὸς τοὺς Ἀποστόλους, νεφέλας τῆς οὐρανίου βροχῆς ἔδειξεν, ὅμβροις ἐπικλύζοντας, θείας ἐπιγνώσεως, τὰς Ἐκκλησίας πάνσοφοι, καὶ καταρδεύοντας, καὶ Κύριον ὑμνεῖτε βιῶντας, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τους αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Μώμων καθαρὰ καὶ μολυσμάτων, καὶ πάστης ἀγιωσύνης οὖσα τέμενος, Λογον τὸν παναγιον, πάντας ἀγιάζοντα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον ἐκυοφόρησας, διὸ σὲ τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τους αἰῶνας.

΄Ο Είρμος

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νὺν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν ἀγείρει ψάλλειν σοί. Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τους αἰῶνας».

΄Ωδὴ θ'

Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους

΄Άρμα φωτοφόρον ἔδείχθης, ἐπικαθήμενον τὸν Λόγον, τὴ εὐπειθεστάτη ψυχή σου, καὶ θεοφόρω ἐπιφερόμενος, πρὸς σωτηρίαν Ἐνδοξε, ἡνιοχοῦντα τοὺς ὑμνούντας σε.

΄Σοῦ τὴν παμμακάριστον μνήμην, ἐπιτελοῦντες δυσωποῦμεν, πάσης τρικυμίας ρύσθηναι, τὴ μεσιτεία τῆς παρρησίας σου, ἦν ὡς Χριστοῦ Ἀπόστολος, ἔχεις θεόπτα πανσεβάσμιε.

΄Σήμερον τὴν μνήμην σου πάντες, Θωμᾶ Ἀπόστολε τελοῦμεν, φώτισον ἀγίασον πίστει, πειρατηρίων καὶ περιστάσεων, καὶ παθημάτων πάντοτε, ἀπολυτρούμενος πρεσβείας σου.

Θεοτοκίον

΄Ωφθης θεονύμφεντος Μήτηρ, καὶ πανακήρατος Παρθένος, σὺ γὰρ παρθενίαν καὶ τόκον, εἰς ἐν συνήψας ἄχραντε Δέσποινα, τὸν Ποιητὴν καὶ Κύριον, πάσης τῆς Κτίσεως γεννήσασα.

΄Ο Είρμος

«Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους, ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνιαῖος ἐτμήθη, Χριστὸς συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις, διὸ ἐπαγαλλόμενοι, σὲ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

΄Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

΄Αὐτόπτα καὶ Ἀπόστολε, Χριστοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, εἰρήνην δώρησαι πάσῃ, τὴ οἰκουμένη καὶ νίκας, τῷ φιλοχρίστῳ Ἀνακτί, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ σωτηρίαν αἴτησαι, τοὶς σὲ Θωμᾶ εὐφημοῦσιν, ὡς μαθητὴν θεηγόρον.

΄Ἔτερον

΄Χριστὸς ὁ μέγας Ἡλιος, ἀκτίνα σε πολύφωτον, ἐν τῇ Ἰνδίᾳ ἐκπέμπει, τὴν ζοφερὰν πλάνην μύστα, συντόνως ἐκδιώκοντα, Θωμᾶ σοφὲ Ἀπόστολε, καὶ τοὺς λαοὺς φωτίζοντα, Τριάδα σέβειν τὴν θείαν, παρ'

ῆς φρουρούμεθα πάντες.

Θεοτοκίον

Πανάμωμε Μητρόθεε, τὸ μέγα περιήχημα, τῶν Ἀποστόλων Μαρτύρων, καὶ Προφητῶν καὶ Ὁσίων, τὸν σὸν Υἱὸν καὶ Κύριον, ἵλέωσαι τοὶς δούλοις σου, ἡμῖν θεογεννήτρια, ὅταν καθίσῃ τοῦ κρίναι, τὰ κατ' ἀξίαν ἐκάστω.

Εἰς τὸν Αἴνους, ιστῶμεν Στίχους δ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα τρία Στιχηρὰ ιδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ὕχος β' Ἀνατολίου

Χριστῷ ἡκολούθησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε, καὶ τοῦ κόσμου κατεφρόνησας καὶ τὰ τούτου διδάγματα, ἐν τῷ ταμείῳ σου κρύψας, ἀνεδείχθης, Ἀπόστολος, ὅθεν γενόμενος ἐν τοῖς ἔθνεσι, τὰς τούτων ὑπὸ τῆς πλάνης, καὶ τῶν παθῶν σκοτισθείσας ψυχάς, ἐντολαὶς τοῦ Σωτῆρος ἐφώτισας, πιστεύειν εἰς Τριάδα δόμοούσιον.

Ὕχος δ'

Τῷ τῆς γνώσεως θείῳ πυρί, τὴν ψυχὴν καταυγασθείς, ἐν πᾶσι τοῦ Δεσπότου μιμητὴς γέγονας, ὡς ἔννομος μαθητής, Θωμᾶ Ἀπόστολε, τῷ γὰρ καλάμῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀγνωσίας, εὐσεβῶν ψυχὰς ἐζώγρησας. Όθεν καὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν ἐζοφωμένην διάνοιαν, τῷ τοῦ θείου Πνεύματος ἀγκίστρῳ ἐσαγήνευσας. Χριστὸν τὸν Θεόν ἀεὶ δυσώπει, καὶ ἡμᾶς ῥυσθῆναι τῆς τοῦ ἐχθροῦ ἐζοφωμένης ὄψεως, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ο αὐτὸς

Τὸν τῆς ἀλείας βυθὸν καταλιπῶν, τῷ τοῦ Σταυροῦ καλάμῳ πίστει προσέδραμες, καὶ ἐν αὐτῷ πάντας ἐζώγρησας, Θωμᾶ Ἀπόστολε. διὸ καὶ τὴν ἄχραντον πλευρὰν τοῦ Λόγου, τὴν χειρὶ ψηλαφήσας, τῶν πεπαρμένων ἥλων τὰς ὡτειλάς, τῷ δακτύλῳ κατιδεῖν κατηξίωσαι. Χριστῷ τῷ Θεῷ ἐκτενῶς πρέσβευε ἀεί, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Ὕχος πλ. δ'

Τὰ θεία ἐποπτεύων, Χριστοῦ τῆς σοφίας, νοητὸς ἀναδέδειξαι κρατήρ, μυστικῶς Θωμᾶ Ἀπόστολε, ἐν ᾧ τῶν πιστῶν αἱ ψυχαὶ εὐφραίνονται, τῇ γὰρ θείᾳ σαγήνῃ τοῦ Πνεύματος, λαους ἀνείλκυσας, ἐκ βυθοῦ τῆς ἀπογνώσεως, ὅθεν ἐκ Σιῶν, ὡς ποταμὸς τῆς χάριτος ἐξῆλθες, τὰ σὰ ἐκβλύζων ἔνθεα δόγματα, εἰς τὴν σύμπασαν κτίσιν. Διὸ τοῦ Χριστοῦ τὰ πάθη ἐκμιμούμενος, τὴν πλευρὰν ἐλογχεύθης, καὶ ἐν τῷ γνόφῳ εἰσδύς της ἀφθαρσίας, αὐτὸν ἰκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἰκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Αγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τὰ Τυπικά, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.